

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Munk, Kaj.; Tegninger og Vignetter af E. Rafn.
Titel Title:	<u>Det unge Nord</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kbh. : Nyt Nordisk Forlag, [1942]
Fysiske størrelse Physical extent:	31 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

KAJ MUNK
DET UNGE
NORD

1942

53-384

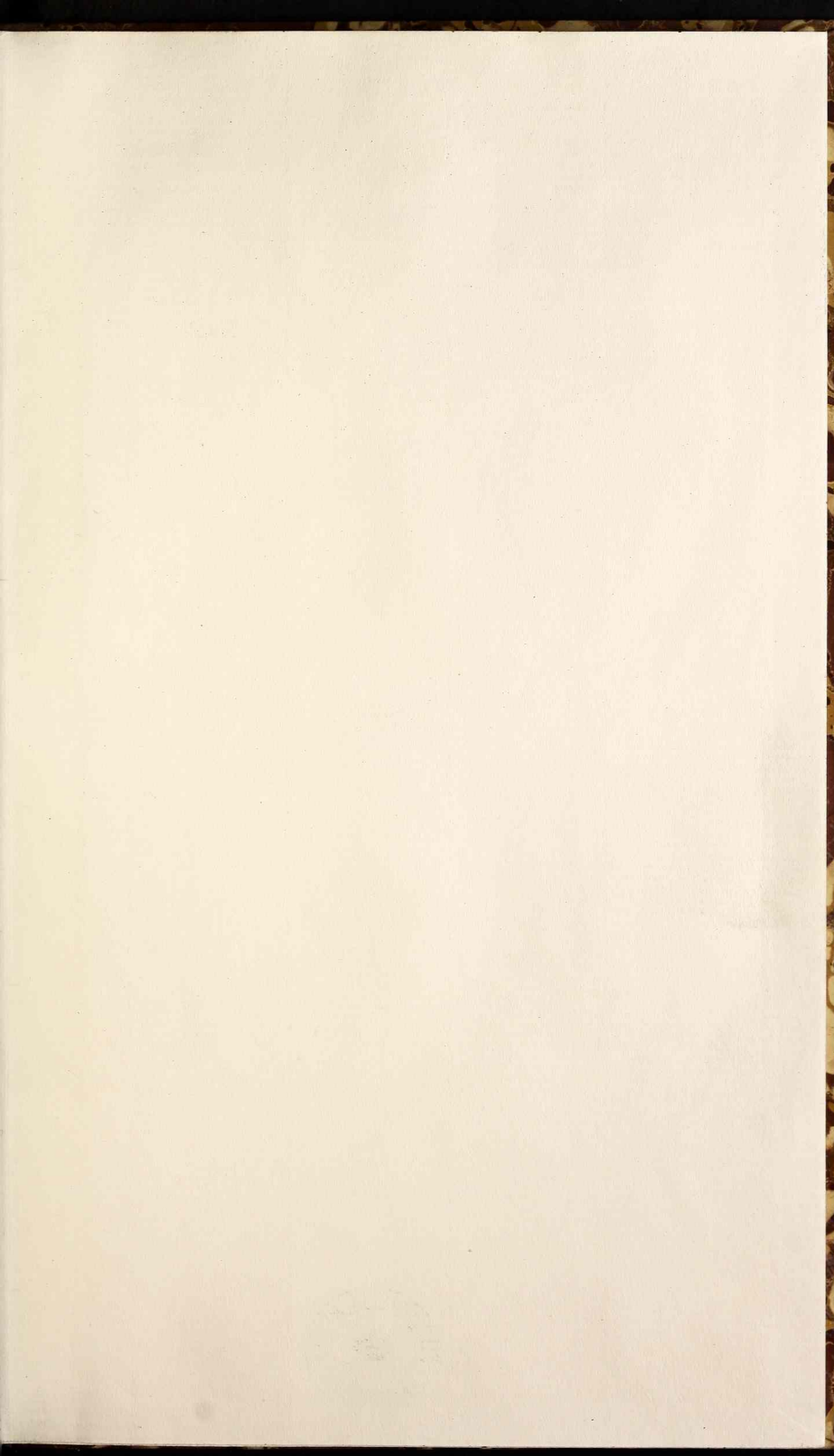
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07975 X

+REX

KAJ MUNK

DET UNGE
NORD

NYT NORDISK FORLAG

DET UNGE NORD

1942. 2748

Dampen er lidt mat. For Sejden koges
under Løsg.

Men det vises paa, at den koges.

Kj. Hunt.

J.R.dfh-VI

*Hvem er den Kvinde, høj og streng,
der uden Blik hen for sig ser,
mens over Himlens frosne Eng
de kolde Diamanter ler
af Jordens hede Vaande?
Hun har en Dronnings Majestæt,
men kun i en forreven Flig
og i sin Bleghed er hun klædt —
som lever, mens hun selv er Lig,
kun hendes hvide Aande.*

*Kom, Kvinde, rejs dig, søg dit Hjem.
Snart stivner selv dit Aandedræt.
Det vilde Nordlys farer frem
og dækker Himlen hist med Net
af istillagte Floder.
Hun svarer med et Klagestøn.
Aah ve! jeg kender denne Røst
og kaster mig med Graad og Bøn
fortvivlet ind mod hendes Bryst,
min egen Moders Moder.*

*Jeg ved, hvorfor du sidder her
i denne grumme Vinternat,
hvorfor du uden Stav og Klæder
som hjemløs har dit Hus forladt
med Døden i dit Hjerte,
hvorfor, som under Kransens Tjørn
vor Frelsers Tinding, din er bleg.
Af Kummer over dine Børn,
fordi de sveg, fordi de sveg
og sank i Tort og Smerte.*

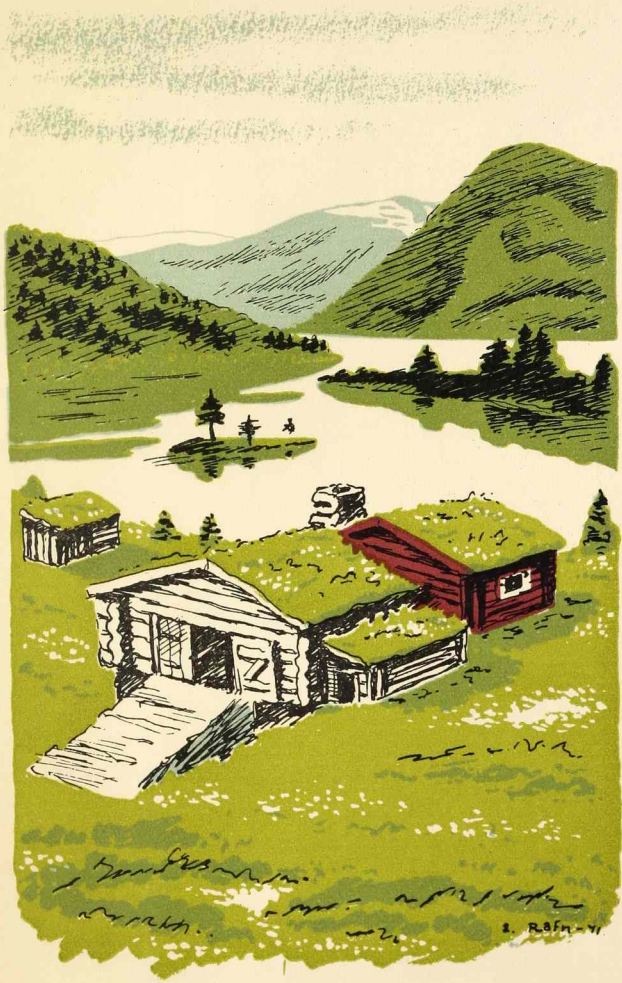
*Men, Moder, vil du høre mig,
staa op og atter stævne frem,
saa skal jeg til dem gaa fra dig,
skal ile til dem alle fem,
og hilse dem og sige:
»Om Sammenhold har jeg jer bedt.
I spildte Kræfter, spildte Tid.
Nu ligger I, som I har redt;
nu lyder Ordren: ti og lid!
javist; men: haab tillige!*

*Og spejder Ørn, og snuser Bjørn
i Morgen til mit Hjerte koldt,
saa er det mine egne Børn,
som deres Moders Død har voldt.
I vilde ikke høre.
Men har I tømt saa besk en Skaal,
at I omsider tilstaar rent,*

*I nu fik Øre for mit Maal,
er det vel endnu ej for sent
til Haand paa Værk at føre.*

*Kun husk, der er raabt Hurra nok
og talet mer end rigeligt
og holdt Banketter Skok paa Skok
og skrevet Alenvis af Digt
— og det gav Skaar og Splinter.
Nu gælder det, med praktisk Tag,
med Viljen fast og Troen stærk
at forberede Vaarens Dag,
da Dækket falder for det Værk,
I skaber denne Vinter.»*

*Og Moders Moder, Dronning stolt,
nu tror jeg, at de dog forstaar.
Har aldrig før de sammen holdt,
nu bygger de den brede Gaard
i søskendtrofast Enhed
og hjælpes smukt i hver en Tørn,
om end de stadig frit tør le,
og du skal bo hos dine Børn
og hele Verden faa at se
dit Ansigts Kraft og Renhed.*

Hand-drawn illustration of a mountain landscape with a lake and a cabin.

S. R. 1911-11

*Man siger for et muntert Ord:
to Fædrelande har man jo,
det første er ens eget,
og Frankrig Nr. 2.*

*Er Ordet ej det bare Lyv,
da kan som Herremænd vi le,
da er vi Danske nemlig
saa flotte at ha' 3.*

*For naar vi kom fra Sletten her,
hvor alting bølged jævnt og blødt,
did op, hvor Havet rejste
sig brat og blev Granit,*

*og naar vi stod paa Klippegrund
og mødte Sproget fast og haardt,
fra vort saa helt forskelligt,
endskønt det dog var vort,*

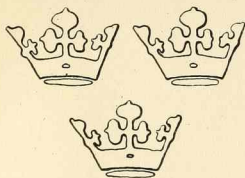
*saa følte vi helt underligt,
vi var som paa en Drømmefærd,
paa eengang langt fra Hjemmet
og saa dog hjemme her.*

*Forlad mig, norske Broderfolk,
jeg siger det, jeg er saa fri,
med hvad vi Danske mangler,
det ejer netop I.*

*Og føler I det omvendt lidt,
da vexler Haandtryk vi paa Stand,
vi er to Folk, der ejer
hinandens Fædreland.*

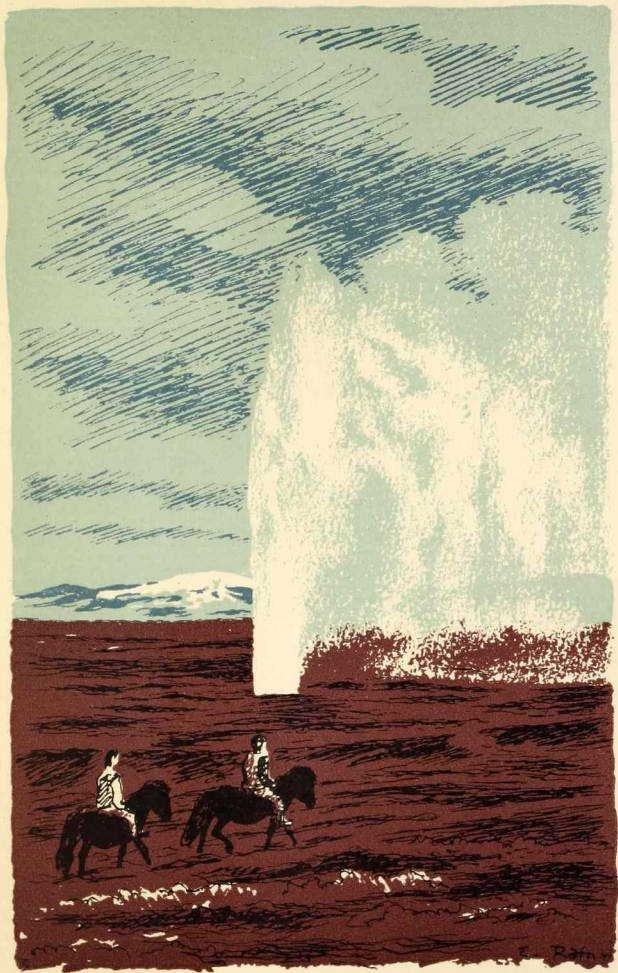

*A*t vi har været Fjender
og gjort hinanden grov Fortræd,
at vi har været Fjender,
det staar i Dag vi rolig ved.

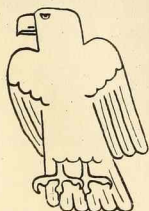
Thi alt det Blod, vi ødte,
forlanger, at det ej blev ødt.
Af Blodet, som vi ødte,
vor fælles Fremtid bliver født.

Saa stærkt som i vor Fortid
vi bar hinanden Vaaben paa,
saa stærkt skal i vor Fremtid
vi Nordens Mænd tilsammen staa.

Vor Ungdoms Storbedrifter
vil aldrig vi os skamme ved.
Vor Ungdoms Krigsbedrifter
skal sætte Manddoms Frugt af Fred.

*Mit Fædreland er Norden, hele Norden,
 min Smerte og min Længsel og min Lyst,
 et Land af Kraft og Smil — saa varm er Jorden,
 at hede Kilder springer af dens Bryst;
 blandt Klippers Stejlhed smyger ind sig Fjorden,
 blidt gynger Kornet sig fra Kyst til Kyst;
 med trodsig Travlhed knuser Elven Freden,
 i Søer og Skove blunder Evigheden.*

*Den hugger haardt, gør Norsken. Islandsk springer
 med faste Takter over Stok og Sten.
 Vidt breder Svensken sine bløde Vinger,
 men Dansken trilrer over Agerren.
 I Blæsten Finsken langelig sig svinger
 fast som en japanesisk Blomstergren.
 Og Grønlandsk — Færøsk, hver en Bølge gave.
 I Nordens Modersmaal, saa rig en Have!*

*Hvor er du spredt, mit Fædreland! du ligger
 end ikke i den samme Verdensdel.*

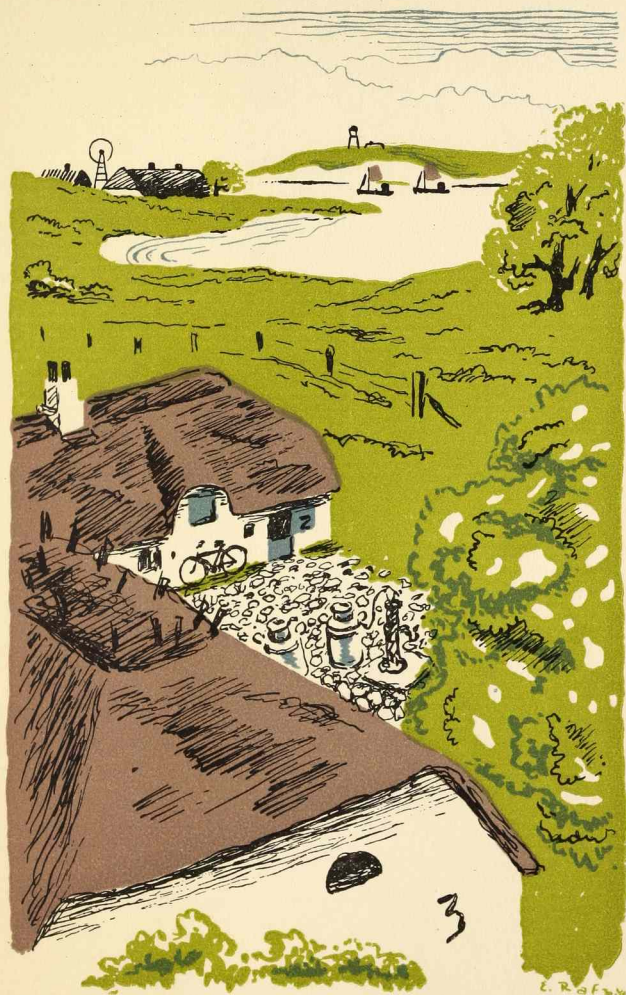
Som Rav i Havet, feltvis og i Prikker,
 mod Polens nordlysfunklende Juvel.
 Men dette Nordens Folk er Perlestikker,
 den lange Kæde er nu een og hel.
 Amerika — Europa — ligemeget!
 her er vi selv, og dette er vort eget.

Helst smiler Nordens Søn. Med Smilet vinder
 han mer end andre Folk med Bajonet.
 Sundhedens Roser blomstrer paa hans Kinder.
 Og Ret og Frihed er hans Aandedræt.
 Hvor de forgiftes, brat hans Smil forsvinder,
 og da betales Fjenden paa et Brædt.
 Thi Korsets Mærke brænder i hans Banner,
 og Korsets Mærke sine Kæmper danner.

Hans Ry hen over Verdens Have toner
 for Daad af Haand og Aand, som aldrig dør.
 I Mænd af knudret Eg, bøgssatte Koner,
 granvoxne Kåle, birkesvaje Møer,
 naar Blæstens Sang i høje Skoves Kroner
 og Havets Salme under Kyst jeg hør,
 da kender jeg min egen Moders Stemme
 og ved, jeg er i Norden, jeg er hjemme.

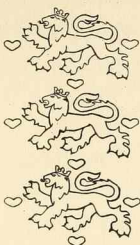
I Tak til ham, der spændte Naadesnoren
 for Folkestammerne paa Klodens Bræm,
 at han os gav af Landene paa Jorden
 et saa mangfoldigt krævende til Hjem,

*staa frem til Værn for Fædrelandet Norden!
for alle en og en for alle, frem!
at vi i Stormens Brag og Havets Brus
kan staa, eet Folk, et nyt og stort Aartusind!*

E. R. F. W.

*B*ag Bloddamps Taage, bag Mordbrands Røg,
bag vredne Jerntog, bag Dødninggrin,
bag al vor Tidsalders raa Ruin

*jeg griber efter det fjerne Syn,
det fjerne Syn af den nye Jord,
hvor endelig Menneskeværdighed bor.*

*Der ser jeg ogsaa dig, Fædreland,
et Danmark rejsende sig fra Fald
til vaagen Klarhed over sit Kald.*

*Forstod omsider du Livets Lov,
beredt paa Mark og beredt paa Sø
det Land skal leve, hvis Folk kan dø!*

*Den strenge Lov blev nu ogsaa din.
Men hvad har, inden du kom saa vidt,
o, dyrebare, du ikke lidt!*

*Dog om de fletted dig Tornekrans,
ja, om de spigrede dig til Fjæl,
hvad gjorde det, blot du vandt din Sjæl?*

*Bag Bloddamps Taage, bag Mordbrands Røg
jeg aner Glimt af Guds nye Dag.
Der vajer ogsaa det røde Flag,*

*det røde Flag med det hvide Kors,
der overstreger al blodig Lyst
og lover Verden Guds Naades Trøst.*

*Aah, Danmark, Danmark, du milde Land,
der aldrig kendte til Hadets Brunst,
lær du Europa den nye Kunst:*

*at dyrke Kærligheds store Gud
ved Ofring af Hævn og Begær og Nid,
ved broderligt Virke i Fredens Id.*

*Sig ikke, Landsmænd, vi er kun faa!
et lidet Land med Sandhed i Pagt
har, mere end alle de store, Magt.*

*Ejheller tør vi helt ene staa.
Hvad ser jeg der i den fjerne Dag?
nu blev til eet alle Korsets Flag.*

*Thi Islands Vidsyn og Finlands Mod
og Sverrigs Vilje og Norges Trods
husk, det er os, det er ogsaa os.*

*Bag Bloddamps Taage, bag Mordbrands Røg
jeg hilser dig, lægende Fred paa Jord,
jeg hilser som Fører det unge Nord.*

Tegninger og Vignetter
af E. Rafn

Klicheerne udført af
Robert W. Peyrath's Clichéanstalt,
København

Trykt i
A. Rasmussens Bogtrykkeri,
Ringkjøbing

